

WOJEWODA ŚLĄSKI

NPIL.4131.1.870.2019

Elektronicznie podpisany przez:
Krzysztof Nowak
dnia 24 grudnia 2019 r.

Katowice, dnia 24 grudnia 2019 r.

Rada Gminy Kozy

ROZSTRZYGNIECIE NADZORCZE

Na podstawie art. 91 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (tekst jedn. Dz. U. z 2019 r. poz. 506 ze zm.)

stwierdzam nieważność

Podpis elektroniczny zweryfikowany
w dniu 24.12.19
Wynik: *winny* Podpis: *K*

uchwały Nr X/78/19 Rady Gminy Kozy z dnia 29 października 2019 r. w sprawie określenia zasad i trybu przyznawania oraz rodzajów i wysokości nagród sportowych, w całości, jako niezgodnej z art. 31 ust. 3 ustawy z dnia 25 czerwca 2010 r. o sporcie (tekst jedn. Dz. U. z 2019 r. poz. 1468 ze zm.).

Uzasadnienie

Przedmiotową uchwałą Rada Gminy Kozy określiła zasady i tryb przyznawania i pozbawiania oraz rodzaje i wysokość nagród za osiągnięte wyniki sportowe.

Podstawę prawną do podjęcia uchwały w sprawie nagród sportowych dla osób fizycznych stanowi przepis art. 31 ust. 1 i 3 ustawy o sporcie. Zgodnie z jego brzmieniem jednostki samorządu terytorialnego mogą ustanawiać i finansować okresowe stypendia sportowe oraz nagrody i wyróżnienia dla osób fizycznych za osiągnięte wyniki sportowe (ust. 1). Organ stanowiący jednostki samorządu terytorialnego określa, w drodze uchwały, szczegółowe zasady, tryb przyznawania i pozbawiania oraz rodzaje i wysokość stypendiów sportowych, nagród i wyróżnień, o których mowa w ust. 1 i 2, biorąc pod uwagę znaczenie danego sportu dla tej jednostki samorządu terytorialnego oraz osiągnięty wynik sportowy (ust. 3).

Brzmienie cytowanego wyżej przepisu wskazuje, że ustawodawca zobowiązał organ stanowiący jednostki samorządu terytorialnego do kompleksowej realizacji zawartej w nim normy. Oznacza to, że uchwała w sprawie nagród sportowych, która jest aktem prawa miejscowego, powinna zawierać w swej treści uregulowania w zakresie wszystkich elementów wskazanych w art. 31 ust. 3 ustawy o sporcie. Natomiast niewypełnienie delegacji ustawowej uznawane jest w orzecznictwie sądowo-administracyjnym, jak i w literaturze przedmiotu, za istotne naruszenie prawa. Uchybienie wymogom zawarcia pełnej regulacji poprzez brak zawarcia w treści uchwały chociażby jednego z obligatoryjnych elementów, rodzi skutek w postaci stwierdzenia nieważności aktu prawa miejscowego w całości (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach z dnia 15 maja 2014 r. sygn. akt II SA/GI 1777/13, Centralna Baza Orzeczeń Sądów Administracyjnych). Tymczasem w przedmiotowej uchwale nie zawarto regulacji mających wypełnić dyspozycje art. 31

ust. 3 ustawy o sporcie. Nie określono w ogóle trybu pozbawiania nagród sportowych, jak również nie określono w sposób prawidłowy zasad i trybu ich przyznawania.

Z treści powyższej normy kompetencyjnej wynika, że organ stanowiący jednostki samorządu terytorialnego, określając powyższe zasady i tryb przyznawania i pozbawiania nagród sportowych odnosi je do ustawowo i ściśle określonej grupy podmiotów. Zgodnie z wolą ustawodawcy grupę tę mają stanowić osoby fizyczne osiągające określony wynik sportowy.

Powyższe oznacza, że przepisy uchwały dotyczącej nagród sportowych muszą obejmować zakresem swych regulacji wszystkie osoby fizyczne zamieszkujące na terenie danej jednostki terytorialnej, tu: Gminy Kozy, które osiągnęły we wskazanym przez Radę okresie, określony wynik sportowy, w jednej z uznanych przez Gminę dyscyplin sportowych. Tym samym Rada Gminy, określając zasady przyznawania nagród sportowych w żaden sposób nie może korygować ustawowo określonego katalogu podmiotowego. Nie może on odmiennie postanawiać, niż sam ustawodawca, i przewidywać, że do kręgu tych podmiotów, zamiast osób fizycznych, będzie należała ściśle reglamentowana grupa zawodników – którzy osiągnęli wybitne wyniki w krajowym i międzynarodowym współzawodnictwie sportowym, w dyscyplinach sportowych, w których działają polskie związki sportowe - zgodnie z wykazem prowadzonym przez ministra właściwego do spraw kultury fizycznej, o którym mowa w art. 11 ust. 5 ustawy z dnia 25 czerwca 2010 r. o sporcie. Należy w tym miejscu zwrócić uwagę, że wymóg osiągnięcia wysokiego wyniku sportowego w międzynarodowym współzawodnictwie sportowym lub w krajowym współzawodnictwie sportowym, ustawodawca stawia jedynie przy przyznawaniu stypendiów lub nagród dla trenerów prowadzących szkolenie zawodników (por. art. 31 ust. 2 ustawy). Ustawa o sporcie, wchodząc w życie, przepisem art. 93 uchyliła obowiązujące wcześniej ustawy: o kulturze fizycznej, z wyjątkiem jej art. 43 oraz ustawę o sporcie kwalifikowanym. Nowa ustawa odformalizowała prowadzenie działalności sportowej. W obecnym stanie prawnym brak dotychczasowego podziału sportu, ustawodawca nie definiuje już pojęcia zawodnika, a jeśli się nim posługuje, to w bardzo wąskim zakresie. Z całą pewnością zaś nie używa go dla określenia zakresu podmiotowego przepisu art. 31 ust. 1 i 3 ustawy o sporcie. W nowej ustawie przy określeniu beneficjentów stypendiów sportowych zamiast „zawodników” pojawiają się „osoby fizyczne” osiągające - już nie wysokie – ale wskazane przez gminę – wyniki sportowe.

Definicja sportu zawarta w art. 2 ust. 1 ustawy o sporcie została sformułowana jako: *wszelkie formy aktywności fizycznej, które poprzez uczestnictwo doraźne lub zorganizowane wpływają na wypracowanie lub poprawienie kondycji fizycznej, rozwój stosunków społecznych lub osiągnięcie wyników sportowych na wszelkich poziomach*. Wobec takiego brzmienia przepisów ustawy o sporcie, powyższe wskazanie podmiotów, którym może być przyznana nagroda sportowa, powoduje więc niczym nieuzasadnione uprzywilejowanie grupy zawodników, na tle osób fizycznych uprawiających ten sport doraźnie. To zaś jest sprzeczne z celem ustawy o sporcie oraz konstytucyjną zasadą równości wobec prawa, wyrażoną w art. 32 Konstytucji. W konsekwencji za niezgodne z prawem należy również uznać przepisy uchwały, które ogranicza krąg beneficjentów do „zawodników”.

Ponadto biorąc pod uwagę regulację ustawową art. 31 ustawy o sporcie, jak również regulację samej uchwały uznać należy, iż przyznanie lub odmowa przyznania nagrody i wyróżnienia sportowego nosi cechy rozstrzygnięcia indywidualnej sprawy administracyjnej w rozumieniu przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego. Przedmiotem postępowania administracyjnego jest konkretna sprawa, w której organ administracji jest władny, a jednocześnie zobowiązany rozstrzygnąć na podstawie przepisów prawa materialnego o uprawnieniach lub obowiązkach indywidualnego podmiotu. Tym samym czynność przyznania bądź odmowy nagrody i wyróżnienia sportowego, jak również ich pozbawienia, winna zostać zakończona decyzją administracyjną. Tym samym przyznanie przepisem § 5 ust. 4 uchwały kompetencji organowi wykonawczemu do działania

w trybie pozaadministracyjnym, należy uznać za niedopuszczalne (por. wyrok WSA w Gliwicach z dnia 23 lutego 2017 roku, sygn. akt III SA/GI 1206/16, publikowany w CBOSA).

W kontekście powyższych zarzutów należy zwrócić uwagę na nieprawidłowość unormowania § 4 ust. 1 uchwały formułującego katalog podmiotów uprawnionych do złożenia wniosku o przyznanie nagrody lub wyróżnienia. W ocenie organu nadzoru unormowanie to, rozszerzające krąg uprawnionych do złożenia wniosku o takie podmioty jak: zarząd klubu sportowego lub stowarzyszenia, właściwy polski lub okręgowy związek sportowy, komisja Rady Gminy Kozy właściwa do spraw sportu, dyrektorzy placówek oświatowych Gminy Kozy, w sposób istotny art. 28 kodeksu postępowania administracyjnego, zgodnie z którym stroną jest każdy, czyjego interesu prawnego lub obowiązku dotyczy postępowanie albo kto żąda czynności organu ze względu na swój interes prawny lub obowiązek.

Niezgodne z prawem formułowanie w uchwale powyższych regulacji prawnych, przesądza o nieprawidłowym unormowaniu obligatoryjnych elementów wskazanych art. 31 ust. 3 ustawy o sporcie, to jest zasad i tryb przyznawania nagród sportowych. Stwierdzenie nieważności wadliwych przepisów uchwały pozbawi ją istotnej treści merytorycznej wymaganej powyższym upoważnieniem ustawowym, co w konsekwencji wpłynie na legalność całej uchwały.

Mając na uwadze powyższe stwierdzenie nieważności przedmiotowej uchwały w całości należy więc uznać za uzasadnione i konieczne.

Stwierdzenie nieważności uchwały, zgodnie z art. 92 ust. 1 ustawy, wstrzymuje jej wykonanie z mocy prawa, z dniem doręczenia rozstrzygnięcia nadzorczego.

Na niniejsze rozstrzygnięcie nadzorcze służy skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach, za pośrednictwem Wojewody Śląskiego, w terminie 30 dni licząc od dnia doręczenia rozstrzygnięcia.

Z up. Wojewody Śląskiego

Krzysztof Nowak
Wydział Nadzoru Prawnego - Dyrektor Wydziału
Nadzoru Prawnego